

evropæiske Fordærvelse, saaledes som denne efter den gængse Mening i den sidste Menneskealder var bleven præget af jødisk Egenkærlighed.

Det laa nu langt fra denne Mand at gøre sig nogen Ulejlighed for at ændre Folks Opfattelse af ham. Han havde tvertimod en egen, dyb Nydelse af den rædselsblandede Nysgerrighed, hvormed Folk — og ikke mindst Kvinderne — betragtede ham, naar han paa bestemte Klokkeslet gik til og fra sit Kontor. Alle kendte hans lille, eksotiske Skikkelse, der saa ofte var bleven karrikeret i den illustrerede Vittighedspresse. Han gik altid meget elegant klædt, holdt sig lidt foroverbøjet og havde begge Hænder kuldskært stukket ned i Overfrakkelommerne, mens han betragtede de Forbigaaende med et halvslukt, følelsesløst Blik under ned-sænkede Øjelaag.

I Virkeligheden var han nu ikke ganske den, han saaledes gav sig ud for at være. Folk, der havde kendt ham som Barn, huskede ham som en stille, indesluttet, noget forsagt Dreng, der altid hang over Bøgerne og skyede Kammeraternes Leg af Frygt for den raa Overlast, han som Jøde og paa Grund af sin Lidenhed bestandig havde været udsat for imellem dem. Hans Fader, en Smaahandlende i en af Byens Sidegader, havde været meget misfornøjet med ham, fordi den megen Læsen vakte Drengets Ulyst til Forretningslivet.

Sytten Aar gammel tog han Studentereksamen med Udmærkelse og gav sig til at studere Jura. Det var dengang hans Hensigt at gaa Embedsvejen. Han vilde være Dommer. Den Forfølgelse, han havde været udsat for under Opvæksten, havde skabt en Lidenskab hos ham for Retfærdighed. Højesteretsdommernes mørkerøde Fløjlskaabe var tidligt bleven den lille Kræmmerdrengs lønlige Ærgerrigheds Maal.

Men en Dag blev han gjort opmærksom paa, at han som udøbt slet ikke vilde kunne blive Retsbetjent. Der fandtes ganske vist ikke noget bestemt Lovbud herfor, men det tillodes nu engang ikke. Trods Grundlovens Ord om Borgernes Ligeberettigelse havde endnu aldrig nogen Jøde beklædt et Dommersæde i Danmark.